

Excerptaad quaestiones Homericas.

Plinius. L. VIII, 22. Mirum est quo procedat Graeca credulitas. Nullum tam impudens mendacium est, ut teste careat.

Velleius Pater. 1, 5. Clarissimum deinde Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum, qui magnitudine operis et fulgore carminum solus appellari poeta meruit.

In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitaretur, neque post illum, qui eum imitari possit, inventus est. Neque quemquam alium, cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, praeter Homerum et Archilochum, reperiemus. Sic longius a temporibus belli, quod composuit, Troici, quam quidam ventur, ab-

Ex eiusdem computatione 220 annis post egr. Troiae. fuit. Nam ferme ante annos 950 floruit, intra mille natus est. Quo nomine non est mirandum, quod saepe illud usurpat: οἶοι ὄντ' ἄγοροι σῖοι. Hoc enim, ut hominum,

2
ita seculorum notatur differentia.

Quem si quis caecum genitum putat,
omnibus sensibus orbis est.

Porphyry. in Ἐπιπέμωρ Ζητυπιάτωρ
praefatione. Idem de multis in Homero
locis et vocibus dicere possumus, quorum
multo difficiliorem esse quam vulgo credi-
tur, docet Porphyrius in Qu. Hom. praef.
ubi fatetur multorum vocabulorum signi-
ficationem ignorari, multasque in Home-
ricis carminibus occurrere difficultates,
quae plerosque lateant ea deceptos perspi-
cuitate, quae inesse videtur in Hiade et
Odyssea, quas pueri in scholis tractavimus
et a quorum vero sensu, quem tenere nos
confidimus, saepissime aberramus.

Vell. Patere. 1, 3. Paulo ante Atetes, ^{sex.} Velleius Patere.
tus ab Hercule, Hippotis filius, Corin-
thum, quae antea fuerat Ephyre,
claustra Peloponnesi continentem, in
ipso Isthmo condidit: neque est, quod
miremur ab Homero nominari Coriuthum;
nam ex persona poetae et hanc urbem,
et quasdam Ioum colonias iis nomini-
bus

Porphyrius.
Villoison. Prolegg.
p. 22.

Velleius Patere.

bis appellat, quibus vocabantur
actate eius, multo post Nium captum
conditae.

Pindarus. Testimonia de Homero.

Scriptus est hymnus
in honorem Timodemi
Atheniensis pancrati-
astae.

Nemea, II, initio

Ὀδὲν περ καὶ Ὀμηρίδας
ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πολλὰ ἄλοιοί
ἄρχονται, Διὸς ἐκ προσημίον· etc.

Scholium. Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρ-
χαιὸν τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἳ καὶ
τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἢ ἐκ διαδοχῆς ἤδον.
μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψωδοὶ οὐκέτι τὸ
γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ
ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιδον, οὗς ἔλασι πολλὰ
τῶν ἐπῶν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιή-
σιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιδος Χίος, ὃς καὶ τῶν ἐπι-
γραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς
Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὑμνον λέγεται
πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιδος πρῶτος
ἐν Συρακούσαις ῥαψωδῆσεν τὰ Ὀμήρου
ἔπη κατὰ τὴν ἐξακοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπι-
άδα, ὡς Ἰπποστράτος φησιν. Ἄλλως τοὺς
ῥαψωδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῶν ῥαβδωδοὺς ἔτιμο.
λογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλοῦναι τὴν

4
τὰ Ὀμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλιμάχος·
καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
ἠνεκὲς ἀείδω δεδευμένος.

οἱ δὲ Φαειτῆς Ὀμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἐν-
συνηχημένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ
μέρη διηχημένης, ὅποτε ῥαψωδοῖεν αὐτήν,
εἰρημώτιν καὶ ῥάβδῳ παρὰ πλοῖον ποιεῖν, εἰς
ἐν αὐτὴν ἄγοντας, οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος εἰς
δέδεκται. οἱ δὲ, ὅτι κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποι-
ήσεως διαδομένης τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος
ὅ, τι βούλοιο μέρος ἦδε, τοῦ δὲ ἄλλου τοῖς
νικῶσιν ἀγῶνος ἀποδεδειγμένου, προσαγορευ-
θῆναι τότε μὲν ἀρνωδοῖς, αὐτοῖς δὲ ἕκαστ
ἕκαστος τῆς ποιήσεως εἰς ἐνεχθείσης τοῖς
ἀγωνιστῶν οἷον ἀκουμένους πρὸς ἄλλη-
λα τὰ μέρη καὶ τὴν οὐμπάσαν ποιῆσιν
ἐπιόντας, ῥαψωδοῖς προσαγορευθῆναι. ταῦ-
τά φησι Διονύσιος ὁ Ἀρχαῖος. Φιλόχορος
δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν
~~ῥάβδον~~ ῥάβδον οὕτω φησὶν αὐτοῖς προσκεκλήσ-
θαι. δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων·

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηροσάοιδοί
Μέλιππομεν, ἐν νεαροῖς ὑμνοῖς ῥάψαντες ἄουδην,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάσπονδον, ὃν τέκε Λητώ.
ῥαψωδῆσαι δὲ φησὶ πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικο-
κλήης. Μέναιχος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψωδοῖς
στιχῶδους καλεῖσθαι διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβ-
δους λέγεσθαι ὑπότινον. — Ἄλλως. Ὀμηρίδαι

πρότερον μὲν οἱ Ὀμήρου παῖδες, ὕστερον δὲ
οἱ περὶ Κύναιδον ῥαβδῶδοι, ὧν οὗτοι γὰρ
τὴν Ὀμήρου ποιήσιν σκεδάσθαι εὐμη-
μόνευον καὶ ἐπήγγελλον· ἔλυμηναντο
δὲ αὐτὴν πάνυ, αὐτοὶ οὖν τὴν ἀρχὴν ὡς
επιτοπλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιούοντο προ-
σιμαζόμενοι, ἐνίστη δὲ καὶ Μουσῶν.

Nemea, VII, 29 Boeckh.

ἔγω δὲ π. λέον' ἔπιπομαι
λόγον Ὀδυσσεύος ἢ Πάδου,
διὰ τὸν ἀδυσπῆ γενέσθ' Ὀμηρον.
ἐπεὶ ψεύδοι οἱ π. τῆ ποταμῶ τε μαχανῶ
σεμνὸν ἐπ. στίτι. r. ll.

Sequentia ad dictum Homeri de Aiace
spectant, sicuti et Isthm. IV (III):

Ἄλλ' Ὀμηρός τοι τέτιμακεν δὲ ἀνδριώπων,
ὃς αὐτοῦ πάσαν ὀρθώσας ἀρτάν κατὰ ῥάβδον
ἔφρασεν δεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀδύσειν.

Chrysippus hanc ab Aiace ad Ulyssim trans-
ferre volebat. Est locus satis ambiguus.

Schol. κατὰ ῥάβδον - κατὰ ῥαψωδίαν -
al. μετα βακτηρίας. al. κατὰ στίχον.

Hesiodus Theog. Τὴν Μουσῶν ἀρχομεδα, τὰ Διὶ πατρὶ
προαμ. Hesychius: ὑμνεῦσαι τέττοις μέγαν νόον ἔντος Ὀλύμπου,
ὀμνεῦσαι, ὀμοφωνῶν. εἰρεῦσαι τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐβόομενα, πρὸ τ' ἔοντα,
ὀμνῶν λέγουσαι. φωνῆ ὀμνεῦσαι τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδῆ
ἐκ στόματων ἄλ. ἴ.

6
καὶ κεραμεὺς κεραμίσαι κοτῆσαι, καὶ τέκτορι
καὶ πτωχὸς πτωχῶ ἔδωκε, καὶ αἰδοῦς αἰδοῦ.
^{ΤΕΚΤΩΝ}

Hesiodus. Op. 25.

L. II, 53. Unde autem exstiterit unusquisque deorum, an vero semper fuerint omnium qua sunt specie, ignoraverunt Graeci, usque ad nuperimum diem, ut verbo dicam. Hesiodum enim et Homerum quadringentis annis me antiquiores esse existimo, non amplius. Hi sunt autem qui Deorum generationem Graecis condiderunt, et cognomina ac nomina diis imposuerunt, et ~~eorum~~ honores artesque distribuerunt, et eorum formas delineaverunt. Qui vero dicuntur his antiquiores fuisse poëtae, hi post illos, ut equidem puto, exstiterunt.

Herodotus

οὗτοι δὲ εἶσι οἱ πενή-
γαντες θεογονίῃ Ἑλλήνων.

L. IV, 32. Sed Hesiodus de Hyperboreis locutus est, atque etiam Homerus in Igi-
gonis, si modo vere auctor huius carminis
Homerus est.

L. II, 117. Ex hisce autem versibus clarum est, non esse Homerum Cypriorum carmi-
num auctorem, sed alium quempiam. Nam
in Cypriis. Nam in Cypriis memoratur, ter-
tio die Sparta Heium cum Helena perrexisse
Alexandrium &c.

Hiad.

Hymn. in Apoll.
Del. 169-176.

7
ὦ κόρυραι, τίς δ' ὑμῶν ἀνὴρ ἠδίστος ἀοιδῶν
ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τῶν τετραπέδε μάλα ἵστα;
ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πάσαι ὑποκρίμεσθε ἑυφίμως.
τυφλὸς ἀνὴρ, οἴκει δὲ χίον ἐνὶ πάλπα λῶσση,
τοῦ πάσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
ἡμεῖς δ' ὑμῶν κλέος οἴσομεν, ὅσον ἐπ' αἴαν
ἀνδρῶν ὅτε φέμεσθα πόλεις εὐμαίετασθας,
οἳ δ' ἐπὶ δὴ πείσοιται, ἔπει καὶ ἐτήτυμόν ἐσται.

Describit poeta, Homerus personatus,
conventus solennes Forum in insula
Delo ad festum Apollinis cele-
brandum, cum certaminibus gymnasti-
cis et musicis, pugilatus, saltationis, et
cantus. Laudat puellas Delicias,
Apollinis famulas, (i. e. Musas)
propter miram in cantando artem, quae
se quae omnium hominum loquelam
imitari didicerint. Addit deinde: Si
quis hospes, ~~et~~ longinquis itineri-
bus huc delatus ex vobis quaeratur: O
puellae! quisnam vire cautorum or-
dine gratissimus ^{vobis} huc commeat, et quo
vos maxime delectemini? Tunc vos
omnes uno ore verbisque bene auspiciatis
respondete: Est vir caecus, habitat autem

in insula saxosa Chio; huius canti-
lenae omnes praeter ceteris in posterum
principatum obtinent. Nos vero fa-
mam vestram per orbem terrarum pro-
pagabimus, ubicumque in urbibus ter-
minam pulvere exstructis versemus.

Herodotus.

L. V, 67. Clisthenes Sicyonis tyrannus
(avus maternus Clisthenis Atheniensis)
quum bellum gereret cum Argivis, Rhapso-
dos vetuit Sicyone carminibus Homericis
decertare, (ἑορῶν δὲ ἑταίρους ἐν ἑκείνῳ.
πρὸς ἀγωνίζεσθαι τῶν Ὀμηρίων ἑταίρων εἰνεῖν.)
propter Homericos versus
quoniam in illis ubique fere nominis Ar-
givi et Argos celebrantur.

WB.
Referendus igitur est
Clisthenes Sicyonius
ad aetatem Peisistrati
et Solonis.

Lib. I, cap. 3-10. Ueber den Trojan-
ischen Krieg, Vergleichung mit dem jelo-
nischen Kriege. Griechische Volksgesänge
in Aeolis, Ionia und in jener Zeit.
Herakleus, sein Kampf. Seine be-
rühmten Taten. Griechische Geschichte des
Atheniens.

Thucydides.

Lib. III, c. 104. Aufzeichnung des Gou-
viseus Gorgonius auf den Apollon alt ägypt.

Mederkönige im Homer.

H. VI, 144 - 201. besonders v. 179; und
- XVI, 328.

Es ist wunderbar, dass die Namen des Amisodarus
galt. Dieser war aber ein Zweifel des
Homerischen des Dalmatien, also des
des Iobates des Jähren, des Hektor
des Glaucus u. Sarpidon. Daraus was
dann die seine Gafastan. Jener die fall-
sam folgt!

H. XIII, 427 ff. Alcaethous, Sohn des
Aesyetes, König des Aufsees?
Das Grabmal des Alcaethous Aesyetes er-
weist H. II, 793. Er soll der Vater des
gleichfalls seiner Gafastan Antenor und
Mealegon gewesen sein; das ist aber
nicht beim Homer. Aber das ist die Sache,
dass Alcaethous die Kinder des Aeneas
gepflegt haben soll, woraus folgt, dass
Aufsees

Schon mein ungeschickte Tochter, folglich
in vorigen Jahren auch, als sie mit
ihr verhielt.

Xenophanes ap. Sext. Emp.

πάντα θεοῖς ἀνέδηκον θυμῶς καὶ ἠδ' ἠσιόδοι τε,
ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὄνειδα καὶ ψόγος ἐστὶ,
κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

304
224

40
80
144